

Жозефіна у весільній сукні в день повернення додому в Глостер

Більше ніж те, що я просила...

Чарльз Фоулі

Жозефіна Вуллам народилася 1945 року і перші чотири роки життя була щасливою і здоровою дитиною. А потім сталася біда. Жозефіна заразилася піогенною бактерією, що спричиняє захворювання остеомієліт і почалося дуже болісне запалення кісток і кісткового мозку. Її голова, легені та ноги були вражені злісною інфекцією. У Жозефіни розвинулося зараження крові, яке спричинило кілька наростів (абсцесів) у кістках, легенях і шкірі голови. У якийсь момент тільки на шкірі голови в неї було 13 наростів. Інфекція зародилася в її лівому стегні, що зупинило нормальний ріст її лівої ноги. У віці десяти років її ліва нога була на двадцять сантиметрів коротшою за праву, а ліва стопа зрослася і була спрямована вниз. З 1952 року (у віці семи років) на її тіло довелося надіти скоби і вона перебувала в каркасі. У дитинстві вона проводила більше часу в лікарнях, ніж удома. Фізично і психічно Жозефіна була виснажена. Вона важила всього 19 кілограмів.

У 1955 році командир групи Леонард Чешир, командувач Королівських ВПС, написав невелику статтю про Туринську Плащаницю для журналу Picture Post, доповнивши її кількома ілюстраціями. У вівторок Страсного тижня батько Жозефіни приніс журнал додому. Жозефіні вже довелося пропустити стільки занять у школі і вона погано читала, але картинки в статті дуже привернули її увагу. Особливо зображення обличчя розп'ятої людини на плащаниці. У Страсну п'ятницю всі її думки були зайняті розп'яттям (Ісуса) і вона попросила маму зачитати оповідання про Хресні ходи. Після цього Жозефіна кілька разів сказала, що якби тільки вона могла побачити Святу Плащаницю, то знову змогла б ходити. Її мати, яка глибоко переживала в цей момент, пробурмотіла щось стосовно згоди. Але пізніше, у Страсну п'ятницю, температура тіла Жозефіни піднялася до 103 градусів за Фаренгейтом (+39C) і її терміново доправили в лікарню, де її стан ще більше погіршився. У неї розвинулася легенева кровотеча і в перший тиждень травня вона щодня викашлювала понад чашку крові. Доктор Столлман, головний хірург відділення, змушений був сказати матері, що її дочка помре. Був викликаний священик, щоб здійснити Миропомазання хворої і панахиду. Жозефіна вже не могла їсти, але весь час повторювала, що якби вона могла побачити Туринську плащаницю, то вона б одужала.

9 травня пані Вуллам написала автору статті про Плащаницю:

<<Я пишу вам, щоб запитати : чи можна благословити мою маленьку дочку Жозефіну мощами Святої Плащаниці. Їй лише 10 років і вона перебуває в лікарні з остеомієлітом у стегні та нозі. Крім того, у неї пухлина легені. Її лікар повідомив мені, що надії на одужання немає. Протягом останніх п'яти років вона то потрапляла в лікарні, то виписувалася з них. У п'ятницю вона прийняла останні церковні таїнства. Жозефіна попросила мене написати вам, сказавши, що якби вона могла побачити Плащаницю, то видужала б і знову змогла б ходити. Усі в лікарні дуже добре до неї ставляться. Їй постійно дуже боляче, але вона завжди посміхається.....

Я знаю, що прошу про дуже багато чого, але я сподіваюся і молюся, щоб мої молитви були почуті і щоб моя донька одужала.

Моя повага,

Міссіс Вероніка Вуллам>>

З цього простого листа про віру і надію та його явного підтексту було зрозуміло, що насправді вона не мала великих надій. Але вона була емоційно стійка, непохитна і рішуча у своєму посланні і молилася від щирого серця.

Командира не було на базі, коли надійшов її лист, але хтось в офісі відправив відповідь і чудову фотографію обличчя розп'ятої людини на Плащаниці, а також лист, у якому їй пояснили, що реплік Плащаниці не існує і що Плащаниця перебуває за 2000 миль у Турині, і що її рідко виставляють на загальний огляд, та й то лише за найсуворіших умов. Коли командир Чешир повернувся, йому розповіли про надісланий лист і думки про нього не полишали його.

Незабаром він отримав два листи. Жозефіна вже не лежала на смертному одрі, а каталася палатою в інвалідному кріслі. «Хірург не міг повірити, коли побачив її в такому вигляді в п'ятницю». У другому листі, який надійшов за кілька днів, повідомлялося, що Жозефіні дозволили покинути лікарню і вона перебуває вдома. Вона почувала себе набагато краще, ніж за довгий час до цього.

1984 року я Чарльз Фоулі (автор) кілька годин розмовляв із місіс Вуллам і попросив її розповісти, що саме сталося в ті дні. Сестра Жозефіни Полін була поруч і підтвердила її розповідь: «Коли з ранковою поштою надійшла картина з обличчям розп'ятої людини на Святій Плащаниці, я поставила її на полицю над каміном, щоб бачити її під час роботи. І щоразу, проходячи повз неї, я молилася і молилася...». Того дня після обіду вона, як зазвичай, вирушила в лікарню провідати свою доньку Жозефіну. Вона згадує, як хтось із персоналу сказав їй: «З Жозефіною відбулися великі зміни», вона не повірила і з сумом відповіла: «... я не знаю що мені робити».

Відчинивши двері кімнати, вона побачила порожнє ліжко і злякалася найгіршого. Потім вона почула хихикання за дверима і побачила Жозефіну, яка сиділа прямо в інвалідному кріслі і посміхалася, дивлячись на здивування на обличчі своєї матері.

Старша медсестра розповіла їй, що Жозефіна ще за сніданком запитала, чи можна їй встати, але медсестри не дозволили, вирішивши, що це примхи вмираючої дитини. Але Жозефіна так рішуче заявила, що відчуває себе дуже добре, що медсестри дуже обережно пересадили її в крісло-каталку, і на їхній подив вона не тільки змогла сидіти без сторонньої допомоги та продовжувала щебетати наче сорока, а й почала пересуватися палатою самостійно. Через чотирнадцять днів їй дозволили покинути лікарню.

Я подумав, що розміщення картини зі Святим Обличчям на камінній полиці і раптове одночасне одужання дитини - всього лише збіг. На щастя, тоді я цього не сказав, а місіс Вуллам продовжувала: «Найнезвичайнішим було те, що вона не тільки одужувала так швидко відтоді, як я поставила картину на почесне місце в будинку а ще з того моменту на її тілі не загноїлася жодна виразка. Вісім виразок на її нозі більше ніколи не гноїлися». Поліна додала, що, хоча рани залишалися відкритими і глибокими, але з них більше не виходив гній.

Жозефіна все ще була прикута до інвалідного крісла, частково через проблеми з лівою ногою, а також через те, що її ноги не витримували навіть її невелику вагу.

17 червня на порозі будинку з'явився командир групи Леонард Чешир з великою копією Туринської Плащаниці і зображенням Святого лику в натуральну величину.

Він сів з Жозефіною і докладно розповів про всі важливі речі, які були виявлені в Туринській Плащаниці, а також деякі історії про те, що вона показує нам про муки і розп'яття Ісуса. Що стосується її прохання про благословення Плащаниці, то це було просто неможливо, ніяк неможливо. Дійсно, ніяк. Жозефіна з великою увагою вислухала першу частину його слів, але остання фраза її розчарувала. Тож люб'язний командор терпляче пояснив, що Туринська плащаниця замкнена за трьома великими сталевими ґратами, до того ж усі вони зачинені на різні ключі і що Плащаниця перебуває у великому вогнетривкому сховищі в кімнаті за алтарем у Туринському соборі. Власником Плащаниці є принц Італії, який жив у вигнанні в Португалії. Спочатку він мав дати свою згоду, потім потрібно було отримати дозвіл кардинала-архієпископа Мауріліо Фоссаті з Турина, оскільки він був охоронцем Плащаниці, також був потрібен дозвіл канонічних юристів, італійських національних влад та навіть самого Папи...тобто вона просила про неможливе! Жозефіна дивилася, як він вимовляє все це, кивала на знак згоди і посміхалася... але не очима...

Під час Другої світової війни командир групи Чешир був удостоєний вищої британської нагороди за проявлену хоробрість - Хреста Вікторії. Одним із його завдань було бомбардування важливого залізничного мосту в затоці Антеор, яке закінчилося невдачею. «Я завжди пам'ятатиму, що втрачена можливість - це назавжди втрачена можливість, і що б не трапилося в майбутньому, я ніколи більше не буду вагатися, якщо в мене є мета», - писав Чешир після того бомбардування. В особі Жозефіни він зіткнувся з людиною, яка за всієї своєї вразливості робила те, що він проповідував на той час: вона відчувала свою мету і не відволікалася ні на що. Чешир описав свій візит до неї того дня в Глостері, коли побачив «рештки дитини з деформованою стопою, понівеченою ногою зафіксованою в шинелі і слухав, як вона неодноразово говорила йому, що коли вона побачить Туринську Плащаницю, то знову зможе ходити. «Здавалося, нічого іншого не залишалося, як відвезти її в Турин».

Це було легше сказати, ніж зробити. У той час сам Чешир відновлювався після серйозної операції на грудях, яка забороняла йому літати. Жозефіна була інвалідом, слабкою і хворою дитиною. Медсестра, якій було доручено супроводжувати їх, в останній момент відмовилася від поїздки. Це означало, що Чеширу доведеться взяти на себе всі ролі: координатор, планувальник, перевізник, доглядальниця, той, хто штовхає і тягне інвалідне крісло, гід і рушійна сила - він мав бути всім для них обох. І ще було грошове питання. У нього було мало грошей, а у Жозефіни не було нічого.

Це можна було назвати авентюрою чистої віри. Архієпископ Грімшоу з Бірмінгема допоміг їм подолати грошову проблему і вирушити до Лісабона в Португалії, де мешкав вигнаний монарх Умберто II Савойського дому, князь П'ємонту, княжого дому, що зберігав та охороняв Плащаницю впродовж 500 років. Цей принц у вигнанні з готовністю дав їм усі необхідні дозволи, а також виділив достатньо грошей на наступну частину їхньої подорожі. А ще він зателефонував своїм представникам в Італії і попросив їх зробити все можливе, щоб допомогти їм надалі. Водночас він попередив командора Чешира, що виникнуть численні проблеми як у церковній, так і в цивільній сферах. адміністрації, особливо при скликанні важливих і зайнятих людей, що живуть далеко та ще й у такий короткий термін.

Мандрівники почали останній етап свого шляху через Іспанію та Францію до Італії. На вокзалі в Турині на них уже чекала група людей; житло було підготовлено і кардинал погодився прийняти їх наступного ранку. Король Умберто справді проклав для них шлях.

Коли кардинал Фоссаті почув, що вони хочуть відкрити Вівтарне сховище, витягти Плащаницю із запечатаного ковчега і що при цьому повинні мають бути присутніми всі необхідні свідки з-поміж юристів, цивільних і церковних чиновників, а також всі необхідні заходи безпеки, він повільно і з жалем похитав головою. Це просто неможливо влаштувати в такий короткий термін... занадто багато людей буде поставлено в незручне становище і Плащаниця може опинитися під загрозою. Розмова була закінчена, доки Жозефіна не дістала невеликий пакунок із заднього сидіння свого візка і не показала йому нову пару туфель, які вона одягне, коли піде додому і довгу мереживну білу сукню, свою гордість і радість... Жозефіна пояснила кардиналу, що це «весільна сукня», яку тітка пошила для неї спеціально для цього благословенного моменту. Збентежений, Його Преосвященство швидко пройшов у кут кімнати, де заклопотано постояв кілька хвилин, а потім увійшов до свого кабінету... і було чути, як він розмовляє з кількома людьми по телефону. Повернувшись до них, він сказав, щоб вони прийшли о четвертій годині дня і якщо все буде зроблено вчасно, то, можливо, благословення відбудеться.

У призначену годину всі приготування були справді зроблені й усі необхідні представники влади були присутні. Жозефіна була вдягнена в білу весільну сукню з фатою, а нові туфлі були зручно вкладені позаду її інвалідного крісла. Читалися молитви, поки кардинал не піднявся, схиливши коліна. Два священики піднялися сходами, зламали печатку і відкрили сталеві ґрати.

Великий ковчег завдовжки понад 1,20 метра винесли з кімнати, спустили донизу і поставили спочатку на стіл перед алтарем. Потім його поклали на підлокітники крісла-каталки, щоб Жозефіна могла покласти на нього руки, але нічого не сталося. Кардинала запитали, чи можна зламати зовнішні печатки, щоб винести Плащаницю зі святилища. Кардинал подивився на печатки і вирішив, що їх можна зняти. Плащаницю, загорнуту в червоне шовкове покривало, витягли назовні, все ще перев'язану безліччю стрічок автентичності та печаток і поклали на коліна Жозефіні. Ніякого несподіваного дива не сталося. Жозефіна запитала, чи можна покласти Плащаницю на її пошкоджену і зашиту ліву ногу і Кардинал дав згоду і на це.

Нічого не сталося. Жозефіні дозволили опустити маленьку руку в червоне шовкове покривало, потім важкий сувій з благоговінням поклали назад у ковчег і заново запечатали та поставили печатку. Цю подію було зафіксовано і занесено в офіційні документи, а Плащаницю повернули на місце свого спочинку. Жозефіна не встала раптово і не змогла піти, як вона припускала і хотіла. Але вона була дуже спокійна. У Сакристії вона поцілувала обручку Кардинала і подякувала йому за численні люб'язності та прибрала весільну сукню і туфлі. Мабуть (фізично) ніякого великого дива не сталося і нічого не змінилося. Леонард Чешир, свідок тих днів, сказав про це:

«Спочатку вона була, природно розчарована, але якимось чином (тоді це було незрозуміло) вона, здавалося, зрозуміла мету, напрямок. Вона дуже мало говорила про себе і про надію на зцілення, але стала багато говорити про інших людей і про те, яку величезну користь принесе Свята Плащаниця, якщо тільки весь світ зможе її побачити»

Жозефіна і командор Чешир під час їхнього першого прибуття до собору

Мати Жозефіни чекала на них на вокзалі Вікторія в Лондоні і коли вона запитала Жозефіну, що вона отримала або відчула в Турині, її дочка відповіла: «Більше, ніж те, про що я просила...». Цікава відповідь для маленької дитини. Пізніше вона додала, що якби знала, скільки проблем це спричинить, ніколи б не попросила про поїздку в Турин!

Жозефіна жодного разу не заявляла, що вилікувалася, але після повернення до Англії було помічено, що глибокі відкриті й постійні виразки, зокрема й на нозі, почали гоїтися. Відтоді і до кінця життя вона не страждала від кісткового мієліту ніде, ні в яких інших місцях, за винятком невеликої операції наприкінці 1955 року з дренажу однієї виразки. Жозефіна, як і раніше, була прикута до інвалідного візка, тому що її слабкі ноги навіть не могли утримувати її маленьке тіло.

Докази тверджень про зцілення: хірург-ортопед, який доглядав за нею від самого початку її хвороби з 1949 року, був членом Королівського коледжу хірургів. У своїх записах на початку 1956 року доктор Столлман з деяким захопленням зазначив: «Схоже, що порожнини повністю загоїлися». Того ж року доктор Мерріуезер, також член Королівського коледжу хірургів, узяв на себе обов'язки хірурга-ортопеда і пізніше згадує: «Остеомієліт, схоже, вщух і ніщо не вказує на рецидив кісткової інфекції, хоча вона залишила її інвалідом. Зрештою я ампутував їй ліву ногу, тому що вона більше не могла нічого з нею робити, і після цього вона чудово обходилася зі штучною ногою» (з приватного листа від 8 жовтня 1984 р.). Ампутація була проведена 1966 року. До цього моменту її деформована ліва нога була затиснута у своєрідному черевіку зі сталевими супортами по обидва боки, які розсувалися, як вставна нога і черевик. Вона могла пересуватися тільки на милицях. Це був даремний і незграбний протез, а супорти спричиняли болісні виразки. З появою штучної ноги для неї почався період, коли вона знову могла ходити. Спочатку з милицями, потім із тростиною і нарешті, без неї: Вона ходила!»

Доктор Мерріуезер пише: «Розглядаючи її історію хвороби загалом, я мушу визнати, що вражає те, що з кінця 1955 року справді настав тривалий період мовчазного остеомієліту. Чи було це простим збігом або за цим стояло щось більше?»

Жозефіна почала набирати вагу, змужніла і змогла влаштуватися спочатку на неповний робочий день, а потім і на повний - оператором телефонного комутатора. У 1968 році вона зустріла Роя Джонса. Вони одружилися і в 1970 році в них народилася перша дитина. На жаль, їхній первісток помер за рік, але Річард, їхня друга дитина, народжена 1973 року, виріс і після смерті матері продовжував жити з батьком, недалеко від Страуда в Глостерширі.

Жозефіна повернулася до Турина ще раз з нагоди виставки 1978 року і висловила своє щастя, що її дитяче бажання збулося: тепер тисячі людей з усього світу зможуть побачити Туринську Плащаницю.

Моя причина для написання цього звіту насправді є потрійною;

- 1) У минулому було зроблено неправильний акцент на подіях
- 2) Дотепер не було проведено жодного розслідування за участю перших свідків
- 3) Критерії для розгляду чудесного зцілення, встановлені Папою Пієм X, досі не застосовуються до зцілення Жозефіни. Вирішальним днем медичного одужання став день, коли поштою надійшла фотографія Святого Лику, яка зайняла почесне місце в будинку. Саме в цей день і саме в цей момент Жозефіна раптово почала відчувати себе набагато сильнішою і здоровішою в лікарні. Поїздка до Турина, незважаючи на всю її розголос, є другорядною. Найважливішими свідками є мати Вуллам, молодша сестра Поліна і, що ще важливіше, два ортопедичні хірурги, доктор Сталлман і доктор Меррівезер.

Папські правила визнання чудесного зцілення такі:

1. Хвороба є дуже серйозною, і стан не поліпшується

Дитина вмирала від смертельної хвороби, і медична допомога вже не допомагала.

2. Одужання має настати негайно, без періоду рецидиву

Дитина хворіла вже п'ять років. Одужання почалося саме в той момент, коли її мати, не повідомляючи про це хворій дочці, поставила зображення Святого Лиця на камінну полицю. Жозефіна встала зі свого (смертного) ліжка і почувалася добре. Хвороба не тільки зменшилася; з того часу і до кінця її життя в ранах більше не утворювався гній. Іншими словами, остеомієліт зупинився.

3. Одужання не можна пояснити природним чином

Прогресуюча хвороба була зупинена, і дитина перейшла від стану дуже важкої хвороби до стану надії і здоров'я, який був сповна виправданий.

4. Не може бути ніякого рецидиву або випадкового поліпшення

Протягом решти 26 років її життя остеомієліт більше не повертався. Хірургічні звіти підписані хірургами.

Слід зазначити, що миттєве або навіть дуже швидке одужання остеомієліту природним шляхом неможливе. Захворювання вражає не тільки орган, а й тканини, що його оточують і кістковий мозок. Хвороба поширюється шляхом токсичного проникнення в кровоносну та лімфатичну системи, зокрема в кістковий мозок. Вона проникає у весь організм людини. Для відновлення зруйнованих клітин (у шкірі, м'язах, кістках) необхідні нові клітини, а для такого фізіологічного розвитку потрібен час. Миттєве зцілення всього тіла неможливе з біологічної та медичної точки зору. А ось що сталося з Жозефіною Вуллам: низка глибоких виразок раптово перестала виділяти гній. Рани залишалися відкритими до самої поїздки в Турин після того, як до її ноги доклали Святу Плащаницю, рани почали закриватися і гоїтися, залишаючи шрами як знак дуже важких років.

Вона не тільки знову ходила, але й, як я чув, водила власну машину, мала чоловіка, дитину, дім і знаходила в собі сили дбати про них із гордістю та радістю. У мене є магнітофонний запис зроблений Жозефіною під час її паломництва до Турина. На цьому записі вона говорить чесно і щиро, без перебільшень, як ні в чому не бувало... Дуже зворушливо слухати, як вона намагається передати словами те, що сталося в Турині: вона трішки невпевнена, запинається і зупиняється. Тричі вона намагається розповісти, пояснити, а наприкінці каже: «Важко висловити це словами... це була особлива Благодать... Що б це не було, це змінило все моє майбутнє, мої почуття, мій стан...». Коли я слухав її і думав про те, про що вона говорить, я зрозумів, що в той момент у неї вселилося Велике Осяяння.

Леонард Чешир говорить, що ще в юному віці вона стала безкорисливою, спокійною душею, що в неї був внутрішній спокій, який не може дати світ. Її сестра Полін непокоїлася, бо не могла описати свої власні почуття в той час, не кажучи вже про почуття Жозефіни, але вона кілька разів використовує слово «щаслива». Сама Жозефіна підкреслювала, що в глибині її душі панує спокій. Усе те, що мучило її в минулому, здавалося, зникло, наприклад страх, що вона - тягар для інших, що їй доводиться покладатися на допомогу інших і що так буде завжди... Після Турина вона зрозуміла, що біль і страждання будуть, і вона навіть змогла змиритися з втратою своєї першої дитини, хоча її голос завжди знижується на тон чи два, коли вона говорить про це. «Щось змінилося в мені в Турині. Я не можу описати це, але це допомогло мені прийняти своє життя таким, яким воно є... Тоді я по-справжньому відчула себе дуже близькою до Ісуса, не емоційно і не сентиментально, я відчула те, що тепер я можу йти за Ним. Щось було дано мені того дня і відтоді це залишається зі мною щодня». Глибока і спокійна істина цих слів чулася в її голосі. Жозефіна Вуллам померла 31 травня 1981 року. Хай дарує Господь спокій її прекрасній душі.

Цей звіт був би неповним без особливої згадки двох людей: матері Жозефіни та її хірурга. Ім'я матері Жозефіни (Вероніки Вуллам) відповідало її зовнішності. Невисокого зросту, з м'яким характером і говорила вона так, ніби зустріла Господа в супермаркеті минулого тижня. Я з ніжністю порівнюю її з матір'ю, про яку пише апостол Матвій у розділі 15, вірші з 21 по 28. Можна легко уявити, як наш Господь також киває і посміхається цій матері. «О жінко, велика твоя віра! Все буде так, як ти хочеш» і її дочка зцілилася тієї ж години.

І ще щодо хірурга доктора Мерріуезера. Одне зі складних питань, яке я йому поставив, стосувалося того, що Жозефіна померла від бронхоектазу (тобто розширення та запалення дихальних шляхів, що виникає через утворення фіброзної тканини в легенях). Я пригадав, що Жозефіна страждала від остеомієліту та хвороби легень, яка, за її словами, була спричинена пневмонією в молодому віці. Хірург у своїй відповіді підсумував ці стани: «Основний інфекцією була септицемія (присутність у кровотоці бактерій та їхніх токсинів). Кісткові абсцеси були наслідком цього, так само як і бронхоектази, хоча я вважаю, що бронхоектази виникли тільки після остеомієліту, тож можна сказати, що вони були вторинними». Він продовжив: «У цій історії безумовно є речі, які неможливо пояснити з наукової точки зору. Мені здається, що навіть абсолютно нерелігійна людина має згодитись, що з Жозефіною сталося щось, що змінило її душевний настрій і, як наслідок, вплинуло на її хворобу. Я думаю, це найменше, що можна сказати, адже більшість людей бачать те, що в цій історії є набагато глибша дивовижна суть...».